

CELEBRACIÓ DEL PERDO. Dissabte 20

Jesús i la samaritana. Jn. 4, 4-26

Jesús havia de travessar Samaria. Arribà, doncs, en una població samaritana que es deia Sicar, no gaire lluny de la propietat que Jacob havia donat al seu fill Josep; allà hi havia el pou de Jacob. Jesús, cansat de caminar, s'assegué allí a la vora del pou. Era cap al migdia. Una dona de Samaria es presentà a pourar aigua. Jesús li diu: --Dóna'm aigua.

Els seus deixebles se n'havien anat al poble a comprar menjar.

Però la dona samaritana preguntà a Jesús: --Com és que tu, que ets jueu, em demanes aigua a mi, que sóc samaritana?

Cal recordar que els jueus no es fan amb els samaritanos.

Jesús li respongué: --Si sabessis quin és el do de Déu i qui és el qui et diu: "Dóna'm aigua", ets tu qui li n'hauries demanada, i ell t'hauria donat aigua viva.

La dona li diu: --Senyor, no tens res per a pourar i aquest pou és fondo. D'on la trauràs, l'aigua viva? El nostre pare Jacob ens va donar aquest pou, i en bevia tant ell com els seus fills i el seu bestiar. ¿Que potser ets més gran que no pas ell?

Jesús li respongué: --Tots els qui beuen aigua d'aquesta tornen a tenir set. Però el qui begui de l'aigua que jo li donaré, mai més no tindrà set: l'aigua que jo li donaré es convertirà dintre d'ell en una font d'on brollarà vida eterna.

Li diu la dona: --Senyor, dóna'm aigua d'aquesta! Així no tindrè més set ni hauré de venir aquí a pourar.

Ell li diu: --Vés a cridar el teu marit i torna.

La dona li contesta: --No en tinc, de marit.

Li diu Jesús: --Fas bé de dir que no en tens. N'has tingut cinc, i l'home que ara tens no és el teu marit. En això has dit la veritat.

La dona li respon: --Senyor, veig que ets un profeta. Els nostres pares van adorar Déu en aquesta muntanya, però vosaltres dieu que el lloc on cal adorar-lo és Jerusalem.

Jesús li diu: --Creu-me, dona, arriba l'hora que el lloc on adoreu el Pare no serà ni aquesta muntanya ni Jerusalem. Vosaltres adoreu allò que no coneixeu. Nosaltres sí que adorem allò que coneixem, perquè la salvació ve dels jueus. Però arriba l'hora, més ben dit, és ara, que els autèntics adoradors adoraran el Pare en Esperit i en veritat. Aquests són els adoradors que vol el Pare. Déu és esperit. Per això els qui l'adoren han de fer-ho en Esperit i en veritat.

Li diu la dona: --Sé que ha de venir el Messies, és a dir, l'Ungit. Quan ell vingui, ens ho explicarà tot.

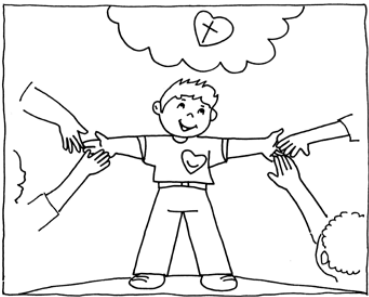
Jesús li respon: --Sóc jo, el qui et parla.

Tothom té algun pecat secret, que no ha confessat mai o bé que li costa molt confessar-lo. Normalment, és un pecat contra un mateix: mirar pornografia, haver-se emborratxat, haver tingut relacions sexuals, haver provat alguna droga, haver vomitat algun cop per l'obsessió de no engreixar-se. Tu i jo també sabem que alguna d'aquestes, o de la llista massa llarga d'aquest tipus que ara no t'escriu, és o ha estat la teva feblesa. Avui pot ser el dia del teu alliberament, el dia que m'ho confessis amb vergonya però sense por, el dia de la teva curació.

Jo no et castigaré per res del que em confessis. Des del dia que em vas deixar per darrera vegada, surto cada matí, cada tarda i cada nit a mirar si tornes. Avui potser tindrè aquesta alegria, potser veurè com tornes. T'escoltaré amb paciència, t'abraçaré, et vestiré amb una roba neta i resplendent i faré festa amb tu.

Si abans de venir-me a demanar perdó, et pot anar bé respondre a aquesta carta, fes-ho! Fins i tot pots venir-te a confessar llegint-me la carta que m'hauràs escrit.

+ Jesús, el teu Senyor i amic

Un conte per després de la confessió:

El Sr. Pancras passava cada setmana, després de cobrar el sou, per davant del bar del poble i allà es trobava amb els seus amics, i s'emborratxava. Un dia, tip de la seva addicció va anar a parlar amb el mossèn del poble, i ell li va dir:

"Doncs no passi per davant del bar perquè l'ocasió de para al bar i prendre alguna cosa, et fa molt dèbil a la temptació".

Així ho va fer. Quan ja portava quatre setmanes sense passar per davant del bar i sense emborratxar-se, va tornar a parlar amb el mossèn. Ell li va dir: "Molt bé, com que evites l'ocasió, evites també el pecat ". Però el Sr. Pancras li va dir: "Jo sóc capaç de passar per davant del bar i no emborratxar-me ". El sacerdot li va dir que no, però l'home tossut se'n va anar a fins davant del bar i exposar-se a l'ocasió.

Va passar per davant de la cantina on estaven els amics i ells el van convidar: "Vinga ens prenem unes cerveses! " - No col·lega, no en prenc. - Una sola Pancras. - No, ni una de sola ... I va marxar tot estirat i cofoi, feliç de la seva victòria. Però quan ja estava mig carrer més avall va exclamar:

"Això és una gran victòria. ¡Aquesta victòria es mereix una cervesa! "

I va tornar-h i, i es va emborratxar ...

El qui s'exposa al perill acaba caient.

CARTA DE JESÚS SOBRE LA TEVA VIDA

llegeix-la a poc a poc i pensant en les teves actituds i actes des de la darrera vegada que et vas confessar

Benvolgut amic, benvolguda amiga,

Com que ja fa un temps que no em dius res, m'he decidit a escriure't. És veritat que algun diumenge has vingut a Casa meva amb tots els meus deixebles al meu àpat, però t'he notat llunyà. Te'n recordes dels dubtes que tenies d'atansar-te a rebre la comunió?, però és veritat, com vols mirar-me als ulls, com vols que jo estigui prop teu, en el teu cor, si ha passat tot el que ha passat des del darrer dia que em vares demanar perdó. Tu dissimules com si jo no ho sabés, però tu saps que no em pots amagar res.

Ja saps que la nostra relació és peculiar: l'afecta tot el que facis i diguis a tothom i a tot arreu. Tot el bé que facis farà que em sentis proper, que em puguis escoltar, que em puguis veure en tantes presències meves. Tot el mal que facis, sigui a qui sigui, com si te'l fas només a tu, farà que, quasi sense adonar-te, t'allunyis de mi, em sentis lluny, fins com si no existís. Per això tantes persones avui no creuen: els seus pecats impedeixen que em puguin sentir, i, enlloc de convertir-se i demanar perdó, escullen viure sense mi.

Ja sé que costa demanar-me perdó, sobretot perquè això vol dir estar disposat a canviar, voler negar el que ve de gust, el que és més fàcil. Ja sé que costa confessar-se, anar a un capellà, reconèixer que em fa present, dir-li els pecats i rebre el meu perdó a través de la seva absolució. Però, fia't de mi, si ho he muntat així és perquè és el millor per tu. El pecat destrueix la vida i l'alegria i el meu perdó, rebut a través del sagrament de la penitència, creu-t'ho, et repararà, t'alleugerirà, et farà començar de nou. Si t'ho creus i ho proves veuràs que és fantàstic.

Ja se que penses que no saps massa de què demanar perdó. Quan eres un infant deies potser sempre el mateix: he dit mentides, no he obeït prou els pares i els he contestat, m'he esbarallat amb els germans i amics, etc. Fins i tot, potser has arribat a pensar que no calia confessar-se més de tot això ja que tampoc et servia per canviar.

Primer de tot, penso que t'has de confessar d'haver-me deixat de banda. Jo t'he donat la vida, m'he fet home per salvar-te del pecat que fa un temps que et té presoner i tu... quina resposta em dones? Crec que últimament no pots dir massa que jo sóc el teu Senyor. Vols dir que el teu jo no m'ha pres el lloc? Quan decideixes no penses què vol Jesús, sinó què vols tu. Quan gastes el teu temps, quan parles amb algú, quan actues, no intentes fer, parlar, actuar com jo voldria, sinó com està de moda, com et sembla que agrada més a la gent i sobretot com a tu et ve de gust. Vols dir que no m'has de demanar perdó d'haver-me deixat de banda?

Lliga't amb això, pensa com parles de mi als altres i com no parles mai de mi als altres. Si algun dia critiques als altres, ràpidament te n'adones que els estàs fent mal.

Sents crítiques, males paraules contra mi i ni t'immutes, fins i tot, tu, quasi sense ni pensar-hi, malparles més o menys igual. Com els meus deixebles a l'hora de la por, m'has deixat a l'estacada, has dissimulat la nostra amistat, has negat, amb el teu silenci, quan d'altres em negaven o es reien de mi i dels que em segueixen, que tu i jo som amics. Vols dir que si vols confessar-te no has de començar per aquí? Més encara. M'has plantat no pas poques vegades. Jo tinc una cita amb tu cada diumenge. Ja no cal que quedem, tu ho saps, des de la teva primera comunió vàrem fer un pacte: ens veurem cada setmana a missa. Sort que no sóc molt sentit, perquè mira que t'he esperat vegades... A més, ni tant sols t'has dignat a disculpar-te, ni m'has trucat per aquest telèfon especial que tenim tu i jo – la pregària -. Un altre amic, ja hauria fet creu i ratlla amb tu. Jo no sóc així, no hi puc fer més, el que vull donar-te és tant gran i tant important per la teva felicitat que no em canso d'esperar que canviïs. En segon lloc, crec que t'has de confessar pel mal que has fet als altres. Et recordes d'allò que vaig dir un dia: "Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu"? Als pares, als germans, als amics, als mestres, a aquells nois i noies que vas conèixer. Tot el que els has fet m'ho has fet a mi. M'has mentit *a mi*, m'has desobeït *a mi*, m'has contestat *a mi*, t'has picat *amb mi*, has trencat *amb mi*, has abusat *de mi*, m'has utilitzat *a mi*, m'has criticat *a mi*, m'has insultat *a mi*, m'has robat, m'has envejat, m'has odiat, m'has calumniat... Et penses que em passo, que m'ho prenc massa a la valenta? No t'enganyis, això és així: el que fas de mal als altres m'ho fas a mi. Si no fos així, com és que quan has pecat em sents lluny, no em trobes, fins dubtes a vegades que existeixo? Com és que molts han deixat de creure en mi? Senzillament perquè fent-me tot això que t'he dit i molt més (matat, usat i abusat sexualment, traït, venut per diners, avortat,...) em tenen tant lluny com lluny estan de totes les seves víctimes. No tinguis però por. Jo perdono sense castigar. Jo puc ajudar-te a canviar. Jo tinc el poder per treure't el pes que portes al damunt i donar-te forces per alliberar-te dels mals costums que tens arrelats en el teu cor. Primer elimino tots els pecats comesos, que són el combustible per a realitzar-ne més i, després, reparo el que està espatllat en el cor.

En tercer lloc, i acabo, has de confessar-me els pecats que has fet contra tu, tot el mal que t'has fet, fins i tot, allò que ningú sap però que et va destruir. Jo et vaig crear tal com ets, als ulls del món no ets una meravella, és veritat, però als meus ulls ets una meravella única, amb nom propi. Ets tant meravellós perquè et vaig fer per a que el meu esperit pogués viure dins teu. Serà ell i no el gimnàs, o la roba, o la cirurgia, o la dieta, o l'esport el que et farà meravellós. Guarda't de la temptació del culte al teu cos, ja sigui per l'obsessió de tenir una bona silueta o pel descontrol de donar-li tot el que desitja (menjar excessiu, alcohol, drogues, sexe...). Si hi caus, tu esdevindràs el teu propi ídol i t'oblidaràs de mi.

